

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY



„ZÁKON OTEVŘENÝCH DVEŘÍ“

Milá schönstattská rodino, minulý měsíc jsme se společně s P. Kantenichem zabývali objevováním laické spirituality - nevyhýbat se stvořenému, ale užívat je tak, aby nás vedlo k lásce k Bohu a bližnímu. Tentokrát se podíváme na to, jak nás Bůh může vést skrze to, co se kolem nás ve světě děje. Cestu, na které postupně vzniklo celé schönstattské dílo. Do textu P. Kantenicha nás uvede Dr. Peter Wolf:

Pro pochopení vzniku svatyřky v Schönstattě je zvlášť důležité a zajímavé nechat si vyprávět od zakladatele samotného, jak on ty první počátky prožíval. On sám vždy kladl důraz na to, že na začátku nebyly nějaké záznaky a zjevení, ale zcela věčná víra v Boží prozřetelnost. Při ohlédnutí v roce 1950 mluví o tom, jak se nechal vést. Inspirován

Pavlovým obrazem „otevřených dveří“ ukazuje na konkrétní události, které vnímal při svém zkoumání a hledání, neseném vírou v Boží prozřetelnost. Setkáváme se přitom s mladým knězem s velkou vnímavostí a ochotou nechat se vést. Nepřichází s hotovým konceptem, ale nechá se s velkou otevřeností Bohem vést krok za krokem a ještě po letech si pamatuje události, které zažil a použil jako „otevřené dveře“. Tato vírou v Boží prozřetelnost nesená ochota musí také do budoucna určovat cestu Schönstattského hnutí.

Text ze 7. přednášky P. Kantenicha z Bundestagung 28. 12. 1950: Další dveře se otevřely. Jeden z našich studentů měl bratra u jezuitů a ten mu poslal časopis jejich mariánské kongregace. Já sám jsem se až do té doby setkal s mariánskou kongregací jen jako společenstvím pro děvčata a zde se náhle psalo o kongregaci jako

o společenství pro chlapce, pro studenty.

Ještě jednu věc jsem našel, o které jsem již před tím přemýšlel: svobodnou samostatnou iniciativu. Kdo se ve společenství chce stát osobností, ten musí být vychováván k samostatné iniciativě. To je jeden velký zákon: skrze samostatnou iniciativu k samostatnosti. V kongregaci se k tomu skrze mariánskou úctu přidal i silný náboženský podtext. V tom jsem viděl další skulinu. To, o co jsem usiloval, bylo — stejné jako u Pallottiho — nejvyšší cíl, ale jednotlivé kroky jsem si nechal vždy ukázat zákonem otevřených dveří.

Koho to zajímá, ten ať si nechá jednou vyprávět, jak málo nábožensky založená byla tenkrát naše mládež. Proto jsem tehdy také začal s pěstováním etiky. Jistě cílem bylo: vše musí být zakořeněno ve víře. V této studentské kongregaci jsem našel prostor pro samostatnou iniciativu a k tomu ještě navíc také silné náboženské zázemí. Proto jsem se rozhodl: teď bude postupně na místo misijního spolku založena mariánská kongregace.

Všímáte si zákona otevřených dveří? Byl to vždy ten samý cíl, ale každý jednotlivý krok mi byl pokaždé ukázán Boží prozřetelností, aniž bych předem věděl, který to bude. Také zde musím

ještě dodat, jak mě Pán Bůh vedl nepatrnými články: To, co se později ve společenství stalo zvykem: PE (Partikulare examen), DDP (Duchovní denní pořádek) atd. jsem našel v malém sešitku s názvem: „Tři pomůcky pro záchranu mládeže.“ Jako pomůcky zde byly jmenovány: duchovní vedení, denní pořádek a zasvěcení Panně Marii. Tedy znovu - dveře jsou otevřeny - rychle proklouznout skrz a pevně uchopit, co mi Pán Bůh tímto způsobem ukázal.

Netrvalo dlouho a v roce 1914 vypukla válka. Stálo by za to se tu na chvíli zastavit a mluvit o tom, jak daleko už tehdy byla myšlenka nového člověka v nové společnosti skutečností. Už tehdy byla skutečně probuzena náboženská samostatnost a etické snažení. Také relativně rychle vyrostlo velké vědomí vzájemné zodpovědnosti.

Pak mi znovu padl do ruky nějaký sešitek — zdánlivě náhodou — tak jako se celé dějiny Schönstattu skládají ze zdánlivých „náhod“. To byl „Allgemeine Rundschau“. V něm byl malý článek o Bartolu Longovi, advokátu, který byl dříve svobodným zednářem, pak se obrátil a byl povolán, aby založil poutní místo Panny Marie. Zde máte znovu tu pozoruhodnou skutečnost: kolik tisíců lidí tento článek četlo?! Ale kdo z nich se ho chytil? Nesmíte si myslet, že to

bylo od počátku mým plánem, zařídit tu Panně Marii svatyňku. Byl to kraťoučký článek. Když jsem ho četl, tak mě napadla myšlenka: ano, Boží prozřetelnost zde podivuhodně požehnala dílo, které zde začalo. Bůh musí mít v plánu něco výjimečného. Nebylo by tedy možné, aby se Panna Maria sklonila i sem? Tolik mluvíme o sebevýchově. Ta má ale své přirozené hranice. Kdyby se ale Panna Maria dala pohnout, aby se sem sklonila a vzala výchovu mládeže do svých rukou, pak bychom měli trojí: místo milostí, místo, kde Panna Maria zvláštním způsobem působí jako vychovatelka a poutní místo, na kterém by sebevýchova hrála důležitou roli. Program sebevýchovy z roku 1912 měl zůstat.

Proto jsem jako nadpis nad přednášku, která vešla do dějin Schönstattu jako zakládací listina, napsal: urychlení procesu našeho sebeposvěcení a tak přetvoření naší kapličky v kapličku poutní. Sebevýchova měla být oplodněna vážnou snahou a úsilím o pohnutí Panny Marie, aby se k nám sklonila. Možná se zde na chvíli zastavte. Mohli byste říci: „Taková myšlenka by mohla být i šílenstvím. Jistě, mohla by být. Jak tedy člověk rozpozná, zda to byl Bůh, kdo tyto dveře otevřel? S jistotou to člověk může říci až zpětně, až když jsou vidět plody, které tato myšlenka přinesla. Poté, co už tak dlouho existujeme, se

kousek této historie stal skutečností. Takže je možné přezkoušet: byla to myšlenka, kterou vnukl Bůh, anebo to byla myšlenka šílence?

Jedinečný nadpřirozený instinkt patří k tomu, aby člověk tam, kde je ještě taková tma, rozpoznal malé světlo a poznal, že to je Bůh, kdo zde působí. Jistě, postupem času člověk získá vnitřní jistotu, kterou může mít jen on sám. Ale ten, kdo zná historii toho, co z této myšlenky vzešlo, ten vidí, že je důkazem toho, že za vším stál Bůh a že tato myšlenka nebyla žádným fantazírováním.

Kdo z vás zná kroniku kongregace? Tam najdete, že ta malá svatyňka byla po určitou dobu skladištěm zahradního náčiní. Svatyňka sama - Schönstatt - jak málo byly známy! A v tom se ve mně rodí náhle myšlenka: Panna Maria se má sem sklonit, odtud být vychovatelkou mládeže a navíc ještě povolát k životu velké obnovné hnutí. Lidsky viděno by tehdy člověk musel říct: to je šílenství! Abych nebyl oceňován jako šílený, tak jsme trénovali arkánskou disciplínu (arkánskou disciplínou má být něco zamaskováno). Mluvili jsme o paralele Ingolstadt - Schönstatt. Říkali jsme: Tak jako v minulosti z Ingolstadtu vyšlo velké obnovné hnutí, tak se modlíme, věříme a doufáme, že ze Schönstattu vzejde podobné obnovné hnutí pro celý svět.

P. Kentenich mluví o postoji ochoty nechat se vést - krůček po krůčku - ale zcela přirozeně, naprosto věcnou vírou v Boží prozřetelnost: „Chceš mi, Bože, něco říci skrze to, co se kolem mne děje? Co se zvláštním způsobem dotýká mého srdce? Tam, kde se mi zdají pootevřené dveře, zkusit udělat krok a podle plodů zkusit posoudit, jestli Bůh tento krok potvrzuje. P. Kentenich se snaží jemu svěřené vychovávat k této samostatné iniciativě aktivního naslouchání, rozhodování a následného rozlišování.

Na tuto cestu jsme zváni všichni i dnes. Pomocí nám mohou být tyto postupné kroky:

1. Na moment se ztišit ve vědomí Boží přítomnosti a vyjádřit ochotu nechat se vést.

2. Uvědomit si, co se dnes / v tomto týdnu / uplynulé době událo? Co jsem zažil? S kým jsem se potkal? Co jsem zaslechl či četl?

Nechat to vše nejdříve ve chvíli ticha vytanout na mysl, znovu si situaci ve fantazii představit a prožít ji...

3. Zkusit si představit, jak tuto situaci asi může vidět Bůh a jestli by mi skrze ni Bůh nechtěl něco říci, kam by mne mohl chtít vést?

4. Napadá mne, kde by se mohly otevřít dveře a mohl bych zkusit udělat něco konkrétního pro vykročení tímto směrem?

5. Udělat rozhodnutí a poprosit Boha, aby mne v uskutečnění provázel svou pomocí a pokud by mé rozhodnutí nebylo správné, aby mi Bůh dal poznat, kde jinde by dveře mohly být otevřeny.

6. Jít na věc :-)

A ve smyslu krůček po krůčku se vrátit k bodu jedna atd.

*Milá schönstattská rodino, přeji Vám všem požehnaný zbytek postní doby a radostné prožití velikonočních svátků. V modlitbě, zvláště při obnově naší úmluvy lásky osmnáctého v měsíci, vzpomínám a vyprošuji Boží požehnání,
+ P. Daniel Bořkovec*

*Koho text zaujal, doporučuji přečíst si další texty P. Kentenicha v knize od Dr. Petera Wolfa „Svatyňka pramen života“ Tuto knihu vydal Institut schönstattských rodin 2012
Citovaný text je ze stran 22-26.*

*vydává Schönstattské hnutí
www.schoenstatt.cz*